

A 2 világháború közötti korszak és a 2. világháború

A függetlenségét visszanyerő Magyarország ellen az első napokban cseh, román és szerb támadás indult, a horvátok megszállták Fiumét, majd ez a tengeri kikötő olasz kézbe került.

Az antant hatalmak Magyarország területéből és javaiból jutalmazták meg leginkább Közép-Európai kis szövetségeseiket. Az I. világháborút Magyarországgal lezáró békediktátumot 1920. jún. 4-én volt kénytelen aláírni Magyarország. Ez az un. trianoni szerződés hazánk területét az egyharmadára, népességét kevesebb mint a felére csökkentette. A „békeszerződés” elleni tiltakozásul az aláírás percében az országban megkondultak a harangok, 10 percre leállt a közlekedés, bezártak az iskolák, az egyetemek és az üzletek. Nem volt olyan magyar család, amelyet közelről ne érintett volna a trianoni megtorlás, akár úgy, hogy tagja elpusztult, hadifogságba esett a háborúban, akár úgy, hogy a rokonok valamelyik újonnan meghúzott határon kívül maradtak, akár úgy, hogy földek, vállalatok, érdekeltségek, szülőhelyek, iskolák, egyetemek, melyekben tanultak és munkahelyek maradtak az új határon kívül.

Az un. őszirózsás forradalom és az un. tanácsköztársaság a szervesen fejlődött magyar polgári társadalomra sokkhatással volt. Ezek a mozgalmak hosszú időre oly mértékben kompromitálták a baloldali eszméket és értékeket, hogy a visszahatás szükségszerűen olyannyira konzervatív-nemzeti volt, hogy nem tarthatott meg semmit örökségként a baloldaltól.

Másrészt ennek nemzeti konzervativizmusnak emészthetetlenek voltak az „új Európa” új eszméi is, az olasz fasizmus és a német náciizmus. A függetlenségért nagyon nagy árat fizetett Csonka-Magyarország politikai elitjének az elkövetkező negyedszázadban tulajdonképpen kétfrontos harcot kellett vívnia a moszkvai bolsevizmus és a berlini náciizmus mindenféle behatolása, beavatkozása ellen.

Ennek a kétfrontos harcnak a szakaszait, sikereit és sikertelenségét a Trianonban szétszaggatott és megalázott ország és nemzet egyesítésének a megkerülhetetlen, elodázhatatlan nemzeti feladata súlyosan megterhelte. Mégis azt állíthatjuk, hogy lényegében szervesen fejlődött magyar polgári társadalom az 1919-es sokk ellenére önnön törvényei szerint folytathatta útját a két háború közötti negyedévszázados szakaszban.

Eltorzulásai, elakadásai a II. világháború előestéjén kezdődtek német és szovjet nyomásra. Kétségtelen, hogy hiányosságai ellenére is, a magyar társadalom demokráciája, humanizmusa és kultúrája fejlettebb volt és szervesen európaibb, mint amit a két birodalmi ellenség, a Német Birodalom és a Szovjetunió propagált, illetve megvalósított.

A Horthy Miklós kormányzó nevével fémjelezhető nemzeti és konzervatív Magyarország a két háború között súlyos társadalmi és nemzetpolitikai feladatok megvalósításával küszködve (földkérdés, választójog, nemzetegyesítés, magyarság védelem stb.) is sokkal jobban megfelelt a nemzet érdekeinek, mint az utána következett bármelyik éra és kormány (Szálasi, Rákosi, Kádár stb.)

A Horthy-korszak elitje politikai tévedéseket, hibákat követhetett el, de elsődleges szempontként mindig a magyar nemzet érdekeit és jövőjét szolgálta szándéka szerint. A rossz példaként említett fasiszta és kommunista vezetők és udvartartásuk pedig egy idegen, hódító nagyhatalom szolgálatában háttérbe szorították a magyar nemzet és állam érdekeit sőt a belháborúig is elmenő magyarellenes politikát is folytattak „magasabb” szempontok (párt, birodalom) szerint.

Magyar, magyarországi politikusként vajon lehetnek-e magasabb szempontjai, mint hazája, népe, nemzete szolgálata?!